

som ikke ventede kongen fra den kant, blev fangen og dræbt, men hans guld og gods blev kongens eiendom.

Ann: „Stegen paa Engelsøen“, „Indyr gaard i Gitbestaal“, „I rorboden“ og „Sagn om Hellig-Dlav“ har jeg tidligere indsendt til bladet „Nordposten“, hvor de findes trykte. Forfatteren.

Manden i „Ausa“.

I det 16de og 17de aarhundrede slog torstefiskerierne overmaade godt til i fjordene paa Senjensøens yderside. Fiskere søgte didhen lige fra de sydligste fogne i Nordland, og den fiske almue var ligesaa talrig som i de bedste fiskevær i Lofoten nutildags. Den store mængde baadstøer i fjæren baade i Thorsten og den nærliggende Gryllefjord er sikkert vidnesbyrd om fiskerbaadenes talrighed. Baadstørnes antal i de to nyse nævnte fjorde skal gaa op til over tre hundrede. I dette tidsrum eller maaske tidligere hændte det ifølge et derude vel kjendt sagn, at tre mænd, som roede fiske i Gryllefjord, fandt liget af en mand, som var omkommet paa sjøen. Stedetfor at sørge for, at liget blev begravet i

kristen jord, som skif og brug er, førte de skjændige men-
 nesker liget op i den store, mørke grotte „Musa“, som
 tæt ovenfor havet gaar ind i fjeldet „Suledagen“ mellem
 Thorsten og Gryllefjord. Grotten er en stor jettegryde
 med hvælvet tag og har faaet sit navn af sin lighed
 med en øse. Her hængte de liget op og brugte det siden
 som agn paa sine fiskekroge. Og torst fik de i mæng-
 devis; thi denne fiskeart skal være overmaade glubst efter
 menneskejød. Hver dag kom de iland med fuldblasket
 baad, og bagefter slog de sig løs med fylderi og drif,
 med banden og gudsbespottelse. „Lad os bare drikke,
 manden i „Musa“ skal betale“, var det stadige omkvæd,
 hvormed de opmuntrede hverandre at drikke paa fars
 vis. Saalænge holdt de paa med dette mundheld, til
 folk drog ud og ransagede i „Musa“ for at se, hvad
 det var for en kasserer, som der stod for udtællingen.
 Der fandt de da bemræden af et menneske; lijødet var
 skaaret bort og brugt til fiskevad. Den samlede almue
 fordrede streng straf for den uhørte skjændelsdaad og
 dømte, at de tre ligrøvere skulde fastsurrees i sin baad
 og brændes levende. Baaden med sin ryggesløse besæt-
 ning blev da truffet op i „Bleiklien“ indenfor gaarden
 i Gryllefjord; en stor brændestabel blev lagt om dens
 sider og tændt, og paa baalet maatte de tre ugudelige
 mænd bøde med livet til straf for sit frække ligrov. Men
 al fisken, som de havde fiske om vinteren, var, da den

om vaaren skulde tages ned af hielden, bleven saa sort som jord.

BergtrolDET.

Før folk fæstede bo ude imod havet paa Senjenøen, hufede øen et vældigt bergtrolde, som har efterladt sig mange synlige merker i de omliggende fjelde. Troldeets kone holdt hus ude i Kjærringberget, hvor hun endnu staar; men nu er hun gammel og graa og ligesom alle trolde bleven til sten. Engang skulde trolDET gjeft hende, og da han havde stort hastverk og desuden selv var en storvoksen karl, gjorde han ikke veien lang, men strævede over Nordfjorden, som bred og dyb skjærer ind i landet, og stod med den ene fod paa fjordens nordside og med den anden oppe i det bratte fjeld Flobjørnen, hvor du endnu i berget kan se merket efter en fod, som just ikke har været hverken liden eller net. Staven sin satte han efter sig oppe mellem fjeldene, hvor den blev til en stor, sort fjeldtind, da solen skinnede paa den. En anden gang var han bleven sint paa Kjærringen sin og skulde skyde hende ihjel. Paa Hoja udenfor Kvaløen stod han, da han skød sin pil ud. Men fjeldet Oksen med sine spidse tinder, som kaldes Okseshornene, stod iveien. Pilen

gik igjennem det ene Døsehorn og gjorde der et hul, saa stort, at baade sol og maane skinner igjennem. Men derved sagtnedes dens fart, saa at den ikke naaede Rjær-ringberget, men faldt ned i fjeldet Trælen, hvor den blev til en lang sten, som endnu ligger der til minde om jøtnernes tid.

